

NEW YORK TIMES BESTSELLER
#1 AUTHOR

HEATHER GRAHAM

An aerial photograph of a tropical island with a dense forest of palm trees and a white sandy beach. The island is surrounded by clear, turquoise water. In the lower-left foreground, a speedboat is moving across the water, leaving a white wake.

SAAR

Proloog

„Kas sa kavatsed *jälle* neile süüa anda?”

Molly Monoco tõstis abikaasa häält kuuldes pea. Ta oli jahi köögis ametis mahuka toidukoti pakkimisega. Toriseva häälega Ted oli oma asjadega ametis olnud. Ilmselt oli ta alles nüüd märganud, kui toimekalt Molly sööki oli valmistanud.

Ted oli pahane ja pettunud.

Ta teadis, mida Molly haudub.

Seda ei saanud Molly talle õieti ette heita. Ted oli kogu elu kõvasti tööd rüganud ja tõsiselt vaeva näinud, et teenida seda raha, millest nad nüüd pärast ta pensionile jäämist mõnu tundsid. Mõlemad pärinesid Kuuba perekonnast, kes olid kolinud Floridasse enne, kui pagulased sellelt väikeselt saarelt põgenema hakkasid. Kuigi Molly neiupõlvenimi oli Rodriguez, oli ta eesnimi olnud alati Molly, ja samuti oli olnud Ted sünnist saadik Theodore. Vanemad olid toonud nad Ühendriikidesse, uskunud Ameerika unelmasse ja õpetanud neile tööeetikat, mis andis neile võimaluse see unistus ellu viia.

Sarnaselt Desi Arnaziga, kes oli palju kuulsamaks saanud, oli Ted alustanud Miami ööklubides trummarina.

Ta oli töötanud lauakoristajana, kelnerina, õhtujuhina ja tantsijana. Tänu ansambelis mängimisele oli ta salsasse armunud. Ja oli mänginud edasi trumme, tantsinud, laudu koristanud ja teinud kelneri ja baarimehe tööd, kuni oli saanud kokku nii palju raha, et osta oma esimene stuudio, mis oli täielikult pühendatud salsakunstile. Lõppkokkuvõttes oli tal mitu stuudiot ja siis müüs ta need kopsaka vaheltkasu eest ära.

Töö. Seda oli Ted hästi osanud. Ta ei kannatanud inimesi, kes ei viitsinud ega suutnud end ise aidata.

Ja Molly mõistis seda.

Kuid ka temal olid oma eesmärgid. Ta püüdis hoolitseda nende eest, kes polnud küll võib-olla abi ära teeninud, kuid kel õnnestuks ehk pisku abiga elu uude rööpasse saada.

Nüüd, varaka pensionärina, olid Tedil oma hobid, nagu näiteks kõik need hüdrolokaatorid ja muu jahi varustusse kuuluv. Ta oleks tõesti märganud Molly tegemisi juba varem, kui poleks ühe oma arvutiga nii ametis olnud!

Molly naeratas. Isegi niimoodi pahurana oli mees sama kütkestav kui too noormees, kellesse ta üle neljakümne aasta tagasi oli armunud. Karvad ta rinnal olid nüüd valged, samuti pealaelel hõredamaks jäänud juuksed, kuid Mollyt see ei häirinud. Pärast pikki abieluaastaid, rõõme ja muresid, armastas ta meest sama palju kui alati – kuigi Ted oli pannud jahile nimeks Retired!* vaatamata sellele, et Molly oleks võinud pakkuda välja tosinkond palju paremat nime.

Mehe praegune pahameel ei püsi kaua. Nii oli see alati. Mollyle meeldis, et Ted õiendas pidevalt mingi uue tehnoloogia-

* Pensionil. *Tõlk.*

imega, ja Ted tundis salamisi uhkust, et ta naine hoolis teiste heaolust.

„Ted, mida ma siis teha saan?” küsis Molly õrnalt.

„Suru emainstinkt maha,” vastas mees silmi pööritades. „Nad võivad ju kurjategijad olla. Kurat, nad on *päris kindlasti* kurjategijad.”

„Või siis eksiteele läinud noored, kellel oleks vaja abistavat kätt,” teatas Molly kindlal toonil. Molly oli kogu elu sellistesse asjadesse emotsionaalselt suhtunud. Koos kooliaegse kallima Tediga oli ta töötanud paljudes klubides. Ja kuna ta polnud suutnud kinkida perekonda, keda nii armastanud oleks, oli ta püüdnud võimaluse korral abiks olla nii kirikus, kodututele, paljude õilsate asjade eest seistes, raha korjates ja isegi supiköögis töötades. Sellest ajast peale, kui Ted korralikult teenima hakkas, võis ta seda endale lubada.

Ja ta oli endiselt õnnistatud. Kuuekümne viie aastasena polnud ta enam plikake. Kuid ta oli hea tervise juures, heas vormis ja tundis peamiselt Tedi pärast heameelt, et teda peeti kenaks naiseks.

„See on ju söök, Ted. Ainult pisut toitu,” kinnitas ta. „Ja pea-
legi on see viimane jagatav almus, kuna läheme ju nüüd oma
ekskursioonile.”

Ted ohkas ja ta näkku ilmus naeratusvine. Ta läks naise juurde ja võttis tal ümbert kinni. „Kuidas mul küll niimoodi vedanud on?” küsis ta.

„Juhus?” aasis naine naeratades.

Ted andis ta tagumikule laksu. Molly itsitas. Flirtimine oli lõbus.

Nad olid nüüd vanemad ja patsutus tagumikule ei viinud enam kenas kajutis veedetud õhtupoolikuni. Ei mingit Viagrat. Tedi

süda oli haige; Molly ei lubaks tal seda võtta. Kui pärast nii pikki aastaid on säilinud selline imeline kiindumus ja lähedus, pole midagi vaja takka sundida.

Molly mõtles Tedi embuses, kui imeline nende kooselu oli olnud ja kui hea, et nad ikka veel teineteise kõrval on ning et neil on jaht. Nad võivad minna ükskõik kuhu, viia oma unistused ellu, avastada selliseid maid, mis parasjagu pähe tulevad – ning teha seda kõike luksuses.

„Heakene küll, naine, hakkame liikuma. Nii et mine ja mängi heldet haldjat ja siis asume teele,” teatas Ted kindlal toonil.

„Selge.”

Molly suundus tekile viiva redeli poole, söögikott süles. Üles jõudes ümises ta vaikselt endamisi.

Hetkeks jäi ta segadusse sattunult vahtima. Ta hakkas isegi naeratama.

Kuid siis katkes ümin ootamatult.

Ta suu hakkas liikuma.

Kuid sealt ei kostnud ühtki häält.

Ted kuulis või õieti arvas, et kuulis, ülevalt mingit heli.

„Molly?”

Ei mingit vastust.

„Molly?” hüüdis ta pisut valjemalt.

Ta tundis südames pistet. Järsku oli Molly jahilt paati ronides kukkunud. Viga saanud. Veelgi hullemat. Nad polnud enam noored. Mis siis, kui Molly oli kokku vajunud? Võib-olla teadvuse-tult merre kukkunud?

Ta kargas püsti, mingi instinkt hoiatas teda ühtäkki ohu eest.

Ta jooksis astmeid mööda tekile.

HEATHER GRAHAM

Ja jäigastus.

Talle tuli pähe kaks mõtet.

Milline lollpea ta oli olnud!

Ja siis...

Molly, oh, Molly, Molly...

„On aeg juttu puhuda, Ted,” nähvas vihane hääl.

„Ma ei oska sulle öelda midagi, mida sa juba niikuinii ei tea,”
protesteeris Ted, pisarad silmis.

„Mina arvan, et oskad küll.”

„Ei oska! Ma vannun jumala nimel, et kui oskaksin, siis ka
räägiksin.”

„Mõtle järele, Ted. Sest usu mind, sa *räägid* mulle, mis sa leid-
sid.”

1

See oli pealuu.

Selles jõudis Beth Anderson kahe sekundi jooksul veendumusele, olles eemaldanud sellelt mulla, rohu ja maha langenud palmioksad.

„Noh?” nõudis Amber.

„Mis see on?” küsis otse Amberi selja taga seisev Kimberly, püüdes ärevil pilgul üle Amberi õla kiigata.

Beth tõstis korraks pilgu ja vaatas otsa neljateistkümneaastase vennatütrele ja ta parimale sõbrannale. Kõigest kahe sekundi eest olid need vahetpidamata vadranud nagu ikka, olles sama meelt, et nende sõber Tammy on igavene nõid, kuna on liiga õel oma parima sõbra Aubrey vastu, kes tuli omakorda Amberi ja Kimberly juurde sõprust otsima iga kord, kui Tammy teda taga rääkis. Nad olid Bethile kinnitanud, et nad ise ei räägi kedagi taga, kuna nemad ei räägi midagi sellist, mida nad Tammyle otse näkku ei ütleks.

Beth armastas neid tüdrukuid, talle meeldis nendega koos olla ja ta oli liigutatud, et saab olla ema eest Amberile, kes oli enda omast imikuna ilma jäänud. Ta oli harjunud kuulama tüdrukute lõputuid arutelusid kuumima muusika, kuumimate saadete ja kuumimate filmide üle – ja selle kohta, kes oli ja kes ei olnud väärt neis osalema, kuna mõlemad käisid näiteringis.

Viimasel ajal oli nende vestluste põhiteemaks saanud poisid. Sellel teemal võisid nad tõesti lõputult jahvatada.

Kuid nüüd oli nende vahetpidamatu vada lakanud.

Kimberly oli varba vastu tundmatut asja löönud.

Amber oli kummardunud vaatama ja nõudnud siis, et tädi kohale tuleks.

„Noh?” käis Kimberly peale. „Kaeva see välja, Beth.”

„Hmm... ei tea, kas on arukas,” ütles Beth alahuulde hammustades.

See polnud pelgalt kolju. Ta ei näinud päris täpselt, kuna pinnast ja prahti oli palju, kuid vaatamata sellele, et see oli poolenisti liivases pinnases rohusasi sees, nägi ta enam kui ainult luud.

Juuksed on veel alles, mõtles Beth ja tal hakkas sees keerama.

Ja isegi kude.

Ta ei tahtnud, et tüdrukud leitut lähemalt näeksid.

Beth tundis, kuidas veri ta soontes tarretus. Ta ei tahtnud koljut puudutada; ta pani sellele hoolikalt palmilehe peale, et pärast tagasi tülles see koht ära tunda. Ta ei kavatsenud tüdrukute juuresolekul midagi välja kaevata.

Ta pühkis käed puhtaks ja ajas end krapsakalt sirgu, ise veendunud, et peab siia naasma koos vennaga, kes oli ametis laagri

püstitamise. Peab politseiga raadio teel ühendust võtma, kuna tundus, et mobiiltelefonid siin ei töötanud.

Mööda ta selga immitses allapoole kõhedus ja talle meenusid hägused killud uudistest: *vilunud meremebed Molly ja Ted Monoco olid haibtnud nagu uttu.*

Viimati oli neid nähtud Calliope Keyl, just siin, kus nemad praegu olid.

„Otsime Beni üles,” tegi ta ettepaneku ja püüdis anda häälele tooni, mis ei paljastaks, kui endast väljas ta tegelikult oli.

„See on pealuu, on ju nii?” käis Amber peale.

Amber oli pikk ja sale, suurte pähkelpruunide silmade ja pik-kade tumedate juustega ilus tüdruk. See, kuidas ta nägi välja uju-mistrikoos – küll kaheosalises, kuid mitte väljakutsuvates bikini-des –, oli piisav, et tõmmata talle selliste poiste tähelepanu, kes olid tema jaoks kaugelt liiga vanad – vähemalt Bethi arvates. Kimberly oli Amberi vastand, väikesekasvuline säravsiniste sil-madega piltilus blond.

Vahel mõjus see, et ta peab kahe nii kena ja vastuvõtliku tüd-ruku eest vastutama, talle heidutavalt. Ta teadis ise ka, et kipub liigselt muretsema, kuid pelk mõte sellele, et tüdrukutega võiks midagi juhtuda...

Heakene küll! Tema on siin täiskasvanu. Tema vastutab. Ja oli saabunud aeg midagi ette võtta.

Kuid nad olid sisuliselt üksi saarel, kus polnud telefone, autosid... mitte mingisugust luksust. Kohalike paadiomanike meeliskoht, kuid kauge, mahajäetud ja inimtühi.

Sii tagasi Miamisse sõitmiseks kulus mootorpaadiga kaks kuni kolm tundi, kuigi Fort Lauderdale oli lähemal ja mõne Bahama saareni võis jõuda tunniga.

Ta tõmbas õhku sisse ja hingas välja. Pikkamööda.